

átmentünk a szivárvány alatt

esett az eső de mi nem éreztük
ahogy a kövér cseppek hullottak reánk
másik világban éltünk s az ég felettünk
megrepedt mert nem bírta tovább

ez csak víz mondtad s rajongva mondtam
ez víz az életet adó víz csupán
mindent feledtünk s esett az eső
mégis kiszáradt a szám

mert velem voltál és megcsókolni éppen
megcsókolni kívántalak
egy rövid érintés volt mégis végtelennek
tűnt a könnyező fák alatt

béke volt s a háború messze ontotta vérét
az ártatlanoknak
néhány perc béke amikor megérintett az Isten
és átmentünk a szivárvány alatt

És feljött a Nap

Azt füttyülte hajnalban a diófa ágon
egy rigó, hogy szép az élet.
Aztán elkurjantotta magát egy kakas
a távolban: reggel van, ébredj!

És fölédtem, és arra gondoltam,
hogy valóban szép az élet,
hisz hallhatom mindezt, bár emberként
kevés vagyok ehhez az egészhez.

És fölött a Nap melengetőn s
szétfolyt sárga fénye a reggeli kerten,
és átjárta a szívemet az öröm egészen.

Szégyelltem, hogy milyen kishitű voltam,
s milyen reménytelennek láttam a világot,
hogy nem reméltem.